Č. 5705.

Jazykové právo: * Příslušník menšinového jazyka nemá nároku, aby úřady Čsl. republiky přijaly a vyřídily jeho podání, jehož text je sepsán jak v jazyku státním, tak v jazyku menšinovém, když tu není předpokladů § 2, odst. 2 jaz. zák.

(Nález ze dne 27. května 1926 č. 12.078/25).

Věc: Dr. Ludvík S. a spol. v Praze (adv. Dr. K. Fuchs z Prahy) proti ministerstvu vnitra (min. rada Dr. Lad. Prokop) o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 10. ledna 1924, sepsaným jazykem českým a německým, a to tak, že oba texty napsány byly vedle sebe na lomené první straně půlarchu papíru — český napřed —, předložili st-lé jako proponenti min. vnitra v Praze stanovy spolku... a žádali, aby byly vzaty na vědomí, odůvodňujíce příslušnost min. vnitra §em 11 spolk. zák. z r. 1867.

Nař. výnosem vyslovil žal. úřad, že nemůže o podání právě změněném zavésti jednání, poněvadž po stránce jazykové nevyhovuje zákonu z 29. února 1920 čís. 122 Sb. V soudním okrese pražském neobývá podle posledního sčítání lidu alespoň 20% stát. občanů něm. jazyka a není tudíž min. vnitra vzhledem k ustanovení § 1 jaz. zák. oprávněno přijmouti a vyříditi podání sepsané také v jiném jazyku než státním.

Stížnost předem namítá, že odporuje zákonu výrok žal. úřadu, že není oprávněn přijati a vyříditi podání sepsané v jazyku jiném než státním tehdy, když nejsou dány předpoklady § 2, odst. 2 jaz. zák., neboť zákon sice stanoví, kdy úřady jsou povinny přijímati a vyřizovati taková podání, nemá však ani v § 1 ani v § 2 ustanovení o tom, že by úřady nebyly oprávněny je přijímati. Z toho soudí stížnost, že úřad má právo přijati jednojazyčné podání, i když tu není podmínek cit. § 2, odst. 2, že vyříditi je má ovšem v jazyce státním, že však nemůže se dovolávati toho, že není oprávněn je přijati.

Takto formulovanou námitkou se nss nemohl zabývati vzhledem na ustanovení § 2 zákona o ss, dle něhož tento soud je povolán k rozhodování v případech, kdy někdo tvrdí, že by nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu ve svých právech poškozen. Neboť tvrdí-li st-lé pouze, že úřad byl oprávněn jejich podání přijati, aniž by jako rub toho uplatňovali svůj právní nárok na to, aby se tak stalo, nevytýkají, že by rozhodnutím porušena byla jejich subj. práva, pročež není dán předpoklad příslušnosti tohoto soudu, cit. ustanovením požadovaný.

Dále vytýká stížnost, že podání, sepsáno jsouc také a to na prvním místě jazykem českým, vyhovovalo předpisům jaz. zák., ježto není zakázáno, aby českému znění podání bylo připojeno ještě znění jinojazyčné, které sice může úřad jako superfluum ignorovati, jeho existence však nevylučuje povinnost úřadu podání projednati. Jde tedy o otázku, má-li příslušník menšinového jazyka v případě, kdy nejsou dány předpoklady § 2, odst. 2. jaz. zák., nárok na přijetí a vyřízení svého podání

sepsaného v jazyce státním a vedle toho ještě v jazyce jeho. Nss zodpověděl ji souhlasně s usnesením svého odborného plena z 1. dubna 1926 záporně.

Paragraf 1 jaz. zák. stanoví, že jazyk čsl. jest státním oficielním jazykem republiky a že jest zejména jazykem, v němž s výhradou toho, co ustanovuje se v §§ 2 a 5, děje se úřadování všech soudů, úřadů, ústavů, podniků a orgánů republiky. Paragraf 2 stanoví v odst. 2 předpoklady, za kterých jsou soudy, úřady a orgány republiky povinny od příslušníků jazyka národních a jazykových menšin přijímati podání v jejich jazyku a vydati vyřízení těchto podání nejen v jazyku čsl., nýbrž i v jazyku podání. Ježto toto ustanovení jest i ohledně práva příslušníků jazyka menšin, používati v podáních k státním úřadům svého jazyka, výhradou z pravidla, obsaženého v § 1, je zřejmo, že § 1 pojímá v sobě i pro podání předpis o používání jazyka, a to jazyka státního, a že tedy předmětem »úřadování« ve smyslu tohoto § 1 mohou být jedině podání sepsaná tímto jazykem. Tomuto požadavku nevyhovuje podání, které jest sepsáno nejen jazykem státním, nýbrž i jiným, byť i text připojený v tomto jiném jazyku byl pokládán podatelem samým za superfluum. Proto neshledal soud, že by odmítnutím přijetí podání st-lů byla porušena jejich práva.

Č. 5706.

Spolkové právo: I. * Politický úřad jest oprávněn, aby — žádá-li toho veřejný řád — zakázal spolku užívati spolkového odznaku v oficielních barvách cizího státu, a to i tehdy, když spolek podle stanov jest oprávněn odznaku toho užívati. — II. K výkladu pojmu »veřejný řád.«

(Nález ze dne 27. května 1926 č. 17.035/25.).

Prejudikatura: Boh. 1976, 3637 adm. a j.

Věc: Prázdninové sdružení studujících v O. (adv. Dr. Wien-Claudi z Prahy) proti ministerstvu vnitra o zákaz nositi spolkový odznak.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem z 25. května 1923 zakázala zsp v O. v základě § 7 min. nař. z 26. února 1917 č. 79 ř. z. stěžujícímu si spolku nošení stuhy v barvách černo-červeno-zlaté z důvodu, že barvy černá-červená-zlatá (žlutá) ustanoveny byly v zasedání něm. nár. shromáždění ve Výmaru z 5. července 1919 říšskými barvami německými, a nošení těchto barev mohlo by vzbuditi dojem protistátních tendencí a bylo by s to urážeti a dráždit city většiny stát. občanů, čímž by mohl býti porušen veř. klid a pořádek. Odvolání spolku bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů uvedených první stolicí, jakož i v uvážení, že spolek neměl povolení k používání svého spolkového odznaku ve smyslu min. nař. č. 79/1917 a nebyl tedy vůbec oprávněn ho používati.

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad odůvodnil potvrzení zákazu užívání odznaku stěžujícího si spolku především tím, že užívání spolkových odznaku v oficielních říš. barvách něm. mohlo by vésti k porušení veř. klidu a pořádku. Poněvadž